

SLOVENSKO DOMOBRANSTVO

IZREDNA IZDAJA

3. MAJA 1945

Uztrajajte, jaz sem z Vami!

SLOVENC!

V teh za naš narod tako usodepolnih dneh sem prevzel v svoje roke vrhovno poveljstvo vseh slovenskih domobranskih edinic.

S tem je tudi s formalne strani izrečeno Slovenskemu domobranstvu vse zaupanje in priznanje za njegov herojski napor v teku preteklega poldrugega leta.

Postali smo zaključena slovenska vojaška enota s svojim lastnim poveljstvom.

Slovenski oficirji, podoficirji, vojaki!

Vam gre v prvi vrsti zahvala za dosego tega odlikovanja. Vam, vaši krvi, znoju in vašim žrtvam!

Zahvaljujem se vam za vaše dosedanje hrabro zadržanje, ki je obvarovalo slovenski narod rdeče smrti.

Pozivam vas, da sedaj, ko nastopajo najkritičnejši trenutki naše borbe, napnete vse svoje sile in vzdržite ta poslednji naval titovščine. Ni treba za dolgo. Izza temnih oblakov že prodira žarno sonce naše svobode.

Danes, ko stopam na čelo slovenske vojske kot njen poveljnik, vam zagotavljam, da je ni sile, ki bi me mogla oddvojiti od vas, moji vojaki. Z ramo ob rami bomo skupno premagali sovraga in osvobodili našo celotno lepo Slovenijo.

Pri tem nam Bog pomagaj!

General LEON RUPNIK, s. r.

rhovni poveljnik Slovenskega domobranstva
v Sloveniji.

Naš vojskovodja!

Danes so naša lica žareča v navdušenju in oči nam sijejo v ognju junaškega duha. Pest krepko stiska orožje, domobranci — slovenski narodni vojaki naskakujejo rdečega sovražnika, naše strojnice sejejo smrt komunizmu, grom topov pretresa ozračje. Slovenec brani svojo domovino, Slovenec se je dvignil k orožju, Slovenec je dvignil zastavo,

svoj bojni prapor. Tri barve: bela, modra in rdeča, to je danes naše zborni mesto. Naš bojni klic se ori čez planjave naše ljubljene domovine. Slovenci na boj! Slovenci, zažgite grmade, zažgite kresove upora proti komunističnemu okupatorju, proti komunističnemu morilecu in samodržcu. Komunističnim nasilnikom maščevanje!

Temna senca drugega osmega septembra je grozeče lezla čez obzorje. Vsi smo jo čutili, njena teža nam je legala na srca. Toda naš junak je potegnil svoj slovenski meč in presekal z enim mahom vse temne mreže in zanke, ki jih je snovalo komunistično zločinstvo. Ta naš junak, ta naš vojvoda — to je naš generalisimus.

Slovenski borci proti komunizmu smo danes širom vse slovenske zemlje dvignili glave in prisluhnili povelju svojega vojskovodje. Prišlo je, kar je moralo priti. Slovenska pest se noče omehčati, naši prsti, ki stiskajo puške, naše rame, ki se opirajo ob železna kopita drdrajočih strojnic, se jeklenijo, zagrizli smo se v položaje preko vse Dolenjske in našega Krasa, ob katere zaman buta sam satan, oborožen z modernim orožjem in s svojo starodavno zvijačnostjo. Slovenci dokazujemo pred vsem svetom, ki hoče ali noče videti, ki hoče ali noče tega upoštevati, ki hoče ali noče naš boj ceniti in spoštovati, da smo naš zgodovinski čas razumeli, da izpolnjujemo svoje zgodovinske dolžnosti, da je malo takih med nami, ki ne bi znali umreti drugače kakor junaki.

V Slovencih je danes duh četnika, ki je sam zažgal svoj dom in odšel na boj proti tiranom in se ne bo povrnil prej, dokler ne bo zasijalo na pogorišče njegove domačije svobodno sonce. Takrat se bo slovenski vojak vrnil domov in k svojemu delu, prej pa ne.

Danes je slovenski ponos dobil tisto priznanje, ki mu gre, danes je slovenska samozavest pokazala, kaj zmore. Po tej poti gremo samo naprej do zmage. Odstopanja na tej poti ni, na tej poti je samo zmaga, ker pravica bo zmagala.

Strumno razvrščeni v bojne črte opiramo vsi slovenski vojaki oči v svojega vojvodo in izpolnjujemo njegova povelja, ki se glase:

V napad na sovražnika!

Poveljnik kliče...

Vztrajajte, junaki, borci za načela naša sveta,
v zadnjem vzponu pod vrhuncem zmage vztrajajte, kljubujte,
z vero v zmago naših svetlih vzorov drzno se bojujte,
bijte, sekajte v spopadu zadnjem — kmalu bo oteta
zemlja naša, kmalu, kmalu bo zdrobljena moč prekleta,
že vam z venci večne slave čela zadnji boj opleta,
v uri preizkušnje stojte trdno, o ne omahujte,
zlo v peklenskih tolpah zbrano z ognjem, jeklom uničujte:
Bog je z nami, borci moji, in prostost vihra skozi duri —
na okope, njej naproti, z mano v tej usodni uri!
O vzdržite, naj naval peklenski se ob vas razbije,
ki vam vence zmage hoče iz junaških rok ukrasti!
Bijte, bijmo borci moji! Če bo treba slavno pasti —
z vami padel bom za vero, rod in varnost domačije!
O naj le okoli nas bobni in v divjih zubljih sije,
naj le kri iz glav in prsi čred krvavih lije, lije,
naj se tudi zemlja naša naših srčnih srag napije —
toda zlom pod mečem našim bo zgrmelo v grob z oblasti,
naša moč in up in vera so v najvišji, zreli rasti,
naša pot nas pelje, borci, k povelicanju in časti!
Za svoj rod in dom v občestvu varnem rešene Evrope,
borci moji, z mano v boj na položaje in okope!
Glejte, že se mir s krdelom varnih, srečnih let nam bliža!
Bog pred nami z ognjem vere kot pred zvesto čredo hodi,
vaš poveljnik vas po pravi, božji sledi k zmagi vodi!
Kmalu, kmalu roka božja narod naš bo snela s križa,
kmalu bomo obujeni in spet zdravi brez obliža —
glejte hrib trpljenja pod koraki našimi se bliža,
že nam duša v sladki, svetli zarji odrešenja brodi —
kmalu bodo tu med nami ter naš potrdili: bodi!
Potlej, narod moj, z menoj prebredel boš krvave reke
ter prispel v obljubljeni deželo mirnih let na veke!

Vinko Žitnik

Domobrancí - zdravo!

V sredo je govoril v domobranski radio oddaji glavni urednik »Slov, doma« g. Javornik Mirko. Njegove odločne besede, ki veljajo vsem slovenskim domobrancem in poštenim Slovincem, zaradi aktualnosti priobčujemo v celoti.

V posebno zadoščenje in posebno čast si štejem, da vam, slovenski domobrancí, lahko govorim to uro, ko s ponosom in z zaupanjem zre na vas vsa domovina; ko deset in desetisoči rojakov z vseh predelov naše zemlje vidijo v vas najvišji izraz svoje volje do življenja in do svobode, za kar oboje se vi te odločilne ure tako junaško, požrtvovalno in brezprimerno borite. Naj bo moja beseda nocoj beseda domovine, ki se vam zahvaljuje za vse, kar ste dozdaj zanjo storili in zanjo trpeli. Kri, ki jo za to trpečo, razkosano in razbičano domovino prelivate vi danes in že dve leti, je stkala med nami vez, kakor je ni močnejše na svetu; vez, ki drži iz sedanjosti v bodočnost in iz bodočnosti v večnost; vez, ki nas je združila in skovala v tisto, kar nam tako dolgo ni bilo dano in dovoljeno postati: v narod. To se pravi, v usodno skupnost, ki ve, kaj hoče in je za svoj najvišji cilj pripravljena ne le boriti se, temveč tudi umirati; zlasti pa za ta cilj živeti, to je delati in ustvarjati.

Najsvetlejši in najbolj neizpodbiten dokaz za to veliko resnico ste vi, slovenski domobrancí. Vaša moč in vaša volja, ki sta moč in volja vsega naroda, sta poročstvo, da bi ta resnica obveljala.

Če je kdaj v dveh letih veljalo govoriti o moči in sili slovenskega domobranstva, velja govoriti danes. Računarji in spletkarji, junaki besede, ljudje, ki znajo biti načelni, kadar ni nevarno in kadar za načela ni treba možato zastaviti samega sebe, so v teh velikih trenutkih zbegani in iščejo samo, kam bi nesli svojo glavo, svojo blagajno, svoj kovčeg. Strah jih je, da bi ne bilo morda zdaj treba biti sam sebi gospodar, pa se sprašujejo samo, kam, pod koga, v katero kombinacijo. Vi se za vse to ne menite. Vrgli ste se v doslej največji boj proti tistim, ki so tako krvavo pokazali, kaj pripravljajo domovini in tistim, ki so njej zvesti. Vsemu propagadnemu tuljenju in šepetanju v brk ne samo, da neomajno branite svoja tla, temveč zmagujete v nezadržnem naskoku in osvobajate nove predele, o katerem se sovražniku pred mesecem dni niti sanjalo ni, da bi kdaj mogla tja stopiti domobrantska noga. Udarec pada za udarcem in tik pred koncem, o katerem je sovražnik mislil, da bo zmagovit zanj, dobiva komunist neizprosno kazen za svoj veliki zločin nad slovenskim narodom. Nič tako prepričevalno ne govori o vaši notranji in zunanji moči, kakor ta vaš veliki in upajmo, da poslednji zmagoviti nastop.

Zakaj kdor zmaguje, mora biti močan in naša pot v letu dni, pot nepretrganih bojov, žrtev in naporov, je pot ene same zmage. Pred letom dni so domobrantske straže stale še skoraj samo v neposredni bližini Ljubljane, danes stoje na Gorjancih, na Kočevskem Rogu, ob Kolpi, v gozdovih pod Snežnikom in drugod. Če bi ne bilo drugega dokaza za domobrantsko moč, bi bil ta zadosti zgovoren.

Toda pri rokah so še drugi. Morda najdragocenejšega daje sovražnik sam. Že leto dni tuli o razkroju, o demoralizaciji, o svojih zmagah, o nezdržnem razpadu domobranstva. In prav tako leto dni bije sam sebe po zobeh, ko pred domobranci neprenehoma beži, jim prepušča ozemlje, zaloge, ljudi. Za tiste domobrance, ki jih po njegovi propagandi več ni, razpisuje amnestijo, daje oklice in obljube, pošilja vabila in grožnje, kliče nanje maščevanje vsega sveta in kar je še takega, organizira razkrajanje in tekmuje v pridobivanju in spreobračanju.

Čemu vse to? Tistega, ki je šibak in neznamen, ni treba razkrajati! Pred tistim, ki nič ne pomeni, ni treba bežati! Če gre le za peščico izdajalcev, ni treba zanje razpisovati vabljenih amnestij, ko se vendar lahko z njimi mimgrede obračuna! Proti sili, ki je ni, ni treba organizirati akcij, ki naj bi jo od znotraj omajale! Če domobranstvo ne pomeni nič, čemu je potem treba v zadnji onemoglosti požigati vasi, ki so dale največ slovenskih rojakov? Osmega septembra 1945 smo videli in krvavo doživeli, kako zna Tito delati s tistimi, ki so slabi. Tudi danes bi ne bilo treba drugače, če bi domobranstvo ne bilo močno. Sovražnikova obupna, pa prazna prizadevanja okrog domobrantske trdnjave nam jasno govore za to.

Tretji dokaz za moč in silo domobranstva je dejstvo, da domobranstvo ni več samo vojska, temveč je po svojem, ves narod obsegajočem boju postala ideja. Ideja, v kateri je izražena naša zavest in naša zvestoba, naša volja do življenja in naša odločenost za kovanje nove bodočnosti, naša pripravljenost do samostojnega krmarjenja lastne usode in naše neomajno prepričanje o pravici, ki nam gre. Ta ideja je zrasla iz trpljenja in iz krvi in kar je pognalo iz takih osnov, je neuničljivo. Prav v tem usodnem boju, ki ga bijemo mi in ki ga bije ves svet, smo videli, kako je močan in zmagovit tisti, ki gre v boj z idejo in za idejo. Domobranstvo se ne bori ne za stranke, ne za banke, temveč za domovino. Zato je močno, zato je zmagovito.

Mi danes lahko ponosno gledamo na svoj boj in na svoje zmage, ki jim bosta šele domovina in bodočnost odkazali mesto v spominu in spoštovanju naroda. Biti danes domobranec, se pravi, imeti v rokah poročstvo, da boš nekoč zapisan v knjigi narodne časti za vzgled tistim, ki bodo od tvojega boja in tvoje žrtve živeli lepše, mirneje in bolj človeško, kakor pa je bilo dano tebi. Toda kakor seme umre zato, da bi od njegovega sadu živeli drugi, tako bo tudi z domobrantsko žrtvijo in domobrantskim bojem. Stotine mladih življenj, ki jih je v tem boju sprejela vase naša sveta zemlja, so vsadile vanjo skrivnostno, pa mogočno rast, ki je noben vihar, nobeno zlo, noben ogenj ne bo mogel nikdar več zadušiti. Ta rast se ne bo izoblikovala v rožah in cvetju, temveč v bodočnosti in v novem slovenskem človeku, novem, edino poklicanem kovarju naše usode.

Zakaj domobrantska moč in domobrantski boj nista samo naš ponos, temveč sta tudi pravica in dolžnost za bodočnost. Tisti, ki so narod reševali s sedanjim bojem, ga bodo dolžni reševati v bodoče s svojim delom in s svojim vod-

stvom. Dolžnost za delo jim bo pripoznal vsakdo, kakor jim danes vsakdo rade volje priznava dolžnost do boja. Marsikdo pa jim bo prav tako rade volje odrekel pravico do vodstva, češ da so za to drugi poklicani. Domobranec da je dober le za to, da krvavi in da s svojimi prsmi ustvarja varen zid za tiste, ki kujeje načrte o oblasti in posesti. Tako že danes modruje marsikdo in marsikje.

Mi pa pravimo: tisti, ki je bil sposoben voditi boj, je prav tako sposoben voditi mir. Tisti, ki je sam od sebe začutil stisko domovine tedaj, ko so »nam misli vtaknile glavo pod kreljute«, ko so bila obzorja temna in vsa usta nema, tisti bo vedel, česa domovina potrebuje tedaj, ko se bo nad njo smejalo jasno in svobodno nebo. Tisti, ki ni vprašal, kaj bo dobil za plačilo, ko se je šel boriti in umirati, bo tudi tedaj, ko ne bo treba žrtvovati samega sebe, znal delati ne za plačilo, temveč samo za blagor naroda. Tisti, ki je znal biti bratu brat in rešenik v strelskem jarku, nam daje edini vse poročstvo, da bo za brata delal tudi tedaj, ko bo taka žrtev in taka nesebičnost lahka. Tisti, ki je v nočeh krvave vojne tesnobe videl pred seboj samo sveto znamenje domovine, ne bo gledal na druge kažipote tudi tedaj, ko bodo vse poti prosté in vse možnosti dostopne. Samo tisti, ki je v dolgih nočeh na straži prišel do dna vsem vzrokom in našel vse krivce, ki so domovino privedli do krvavega viharja in bratomornega klanja, samo tisti bo lahko v miru prepričan, da bi kdor koli spet hotel ustvarjati razmere, iz katerih ne bi moglo zrasti nič drugega kakor to, kar moramo zdaj dolga leta plačevati s svojo krvjo, z imetjem, s srečo neštetihi tisočev, z gorjem vsega naroda.

Če si je domobranstvo znalo priboriti zmago nad zunanjim sovražnikom, si bo znalo priboriti tudi krvavo zasluženno pravico, da narod vodi. Naj si o tem nihče ne dela utvarl! Lahko se razvoj zasuče tako ali tako, toda na koncu bo obveljalo edino to spoznanje in edino ta resnica. Ta divji čas nam je nastavljal neuničljivo zrcalo. Vsi ljudje so se ujeli vanj in ne bodo svoje podobe, kakršno so odkrili v teh letih, mogli nikoli več izbrisati, pa naj si še tako prizadevajo. Narod je spoznal prave in nepravde, navadil se je ločiti resnico od laži in iskrenost od računa, tako da mu bo v odločilnih urah marsikaj jasno.

Boji in zmage, ideja in vera in pa moč, ki raste iz vsega tega, daje domobranstvu pravico do vodstva sedanjosti in še bolj v prihodnosti. Kdor misli drugače, se bo zmotil.

Le zaradi vsega tega stoji danes domobranstvo s ponosom in samozavestjo na straži domovine kot edini zanesljivi krmar tega ljubljene našega čolnička. Na čelu gre pred njim mož, ki je vzor vojaka in domoljuba, ki ve, kaj hoče, in ki je znal vedno ohraniti trezno glavo in jasno misel. Prelita kri, ena zavest in ena volja ustvarja med nami neuničljivo edinstvo. Pred nami gredo svetle sence naših padlih junakov, pred nami plapolajo naše svete zastave in oboje nam kaže pot, po kateri pojdemo v nezadržnem zagonu, pot v zmago, v bodočnost, v življenje.

Domobranci, zdravo! — in Bog daj, da bo tako!

Šlo je skozi mesto kakor misel

Spet se je zgodilo, da so me veliki, zgodovinski dogodki prehiteli, odnosno presenetili na cesti. Na lepi in gladki cesti, ki zgovorna gleda v svet. V poslednjih letih mi je bila usoda v tem pogledu mila, da mi je naklonila možnost, da sem lahko s svojimi očmi gledal

Kakor blisk se je razširila ta nepričakovana vest.

Ljudje so obstali kakor ukopani. Pogledali so drug drugega. Najprej vprašujoče in plaho. Potem nezaupno; pogledali so okrog sebe. In potem so se pogledali pogumno. Nenavaden ogenj, ki

Polkovnik F. Krener in podpolkovnik M. Vizjak, zvesta sodelavca generala Rupnika

cesto, da sem gledal ulico, ko se je sprostita in dala duška svojemu zadovoljstvu in svoji sreči...

Bil je krasen dan. Silni nalivi, ki so kakor negotovost nekaj temnih, skribnostnih dni oklepali Ljubljano, so nenadno ponehali. Iz za črnih, grozečih oblakov je posijalo sonce... Veselo in nedolžno, lepo in veliko, toplo in silno. Posijalo je s svojimi poživiljajočimi žarki na potlačeno in zagrenjeno ulico, da je začudeno prisluhnila novemu, nenadejanemu utripu.

Zakaj šlo je skozi mesto kakor misel...

Meščan je obstal, kakor če bi treščilo vanj. Ni mogel verjeti. Obstal je in prisluhnil. Ne, to ni mogoče! Saj na to smo že pozabili... Saj smo se je že davno odvadili...

»Svobodna Slovenija...«

že dolgo, dolgo ni plamtel v naših očeh, je spet zagorel v skaljenih, topo zročih očeh...

Glave so se zravnale, zravnale se ramena... Betežno, a nevidno breme je zdrknilo z nas. Srce je zadrhtelo in negotov korak je postal lahek in prožen.

Dvignili smo glave in od mladega sonca ožarjeni smo stopili v novo vrsto. Čvrsto je zadonel korak po gladki cesti.

Obstal je ljubljanski »firbec« pred glavno pošto in zvedavo iztegoval vrat na vse strani.

»Kaj se je zgodilo?« je hotel vedeti. »Zarja novega dne,« mu je odgovorila ulica, glasno in razločno.

»Zarja novega dne,« je odjeknilo od zidov visokih hiš.

»Svetla zarja?« se je začudil Ljubljančan, ki je zaslovel zaradi svojih posebnih lastnosti tudi izven mestnega

bloka. »Nak, tega ne verjamem! To mora že biti laž sovražne propagande.«

In zgodilo se je čudo. Ljubljanski »firbec« je odpovedal. Ni se zanimal dalje. Ni spraševal, ni govoril, ni pripovedoval. On, ki je doslej videl hudiča v angelski podobi in obratno, ki je raznesel nešteto laži in fantastičnih vesti, se je lepo potuhnil in se umaknil domov, kjer bo morda skušal preleteti dogodke...

*

Iz zakajene pivnice je stopil znan pijanček. Ne morda po imenu, temveč po zunanosti. Čemerren je bil in mrk, ker ni dobil niti kozarca zaželene kapljice. Sonce ga je obsijalo in nejevoljno se je obrnil stran. Potem je pogledal po ulici in prisluhnil.

»Svoboda, svoboda?«

Ni mogel verjeti lastnim ušesom.

Ustavil je domobranca, ki je hitel mimo.

»Svoboda?! Kakšna svoboda?« je hotel vedeti z odločnostjo, ki ni bila v skladu z njegovo pojavo.

Domobranec ga je začudeno pogledal.

»Svoboda pač,« je rekel veselo in odločno. »Naša svoboda.« In je naglo odhitel, kamor ga je klicala dolžnost.

Oni je nemo gledal za njim. Nekaj kratkih trenutkov. Nenadno pa je oživel in se vrgel v objem razburkane ulice.

Načelnik domobranskega štaba
major Drčar Janez

Nove poti

Mnogi naši »prijatelji«, ki se jim mi, domobranci, smilimo, prihajajo k nam takole o mraku, ko se več ne vidi, kakor farizej Nikodem, da bi jih kdo ne opazil, in nam z očmi, uprtimi v tla, šepetaje svetujejo, da naj vendar že enkrat uberemo novo pot, če še hočemo rešiti svoje glave. Naj vendar že spregledamo in izstopimo iz ladje, ki se potaplja, in prestopimo na drugo, ki je še cela. Če ne moremo kar po ladijskem mostu pred očmi vsega sveta, naj vsaj poiščemo kje kakšno lestvico na zadnji krov.

Razgovor pri enem delu našega občinstva je torej o tem, ali je naša dosedanja pot pravilna, ali ta pot ne vodi naravnost v prepad; ulica se hoče sedaj razgovarjati o naši — domobranci — ladji: ali je še cela, ali se ne potaplja, ali je sposobna, da prikrmarijo z njo naši krmarji v pristanišče, v katerem se bodo reševale glave. Ne v pristanišče jasne svobode — takih ciljev ulica ne pozna, ker je manjvredna. Ulica pozna samo en cilj: rešitev lastnega trebuha in lastne glave.

Odgovor vsem takim šepetalcem in dvomljivcem, vsem svetovalcem in zmedarjem in vsem Nikodemom, ki se nam podnevi ne upajo približati, je samo eden: niste razumeli slovenskega domobranstva — po svoji krivdi; niste spoznali njegovih osnov — po svoji krivdi — in ne poznate njegovega cilja — po svoji krivdi! Zato je vaš nasvet škodljiv kakor strupeno zelišče. Vaš nasvet in vaš namen, ki ga imate s takimi namigavanji, je tako očitno hinavsko dobrosrčen, da domobranci prime želja, da bi z njim obračunal kakor s pisanim gadom, ki mu križa pot.

Domobranci ni in ne bo nikdar več treba izbirati novih poti. Na izbiro je dano samo dvoje — za vsakega posameznika in za ves narod in za vse človeštvo, za naš čas, za vso preteklost in za vso prihodnost: dobro ali zlo. V našem času zlo nastopa v rdeči obleki komunizma — kakšne bodo njegove maske v bodoče, nihče ne ve. Izbrali smo dobro. Vsak zase in ves narod skupaj — večina. Slovenci smo že izvedli svoj plebiscit in svoje glasovanje in smo ga zapečatili za večno s svojo krvjo. Tukaj se ne dá nič več izpremeniti. S tem da smo izbrali dobro, smo nujno postali nasprotniki zla. Tudi tukaj se ne dá nič več izpremeniti. Nujno smo se odločili za borbo proti komunizmu na življenje in smrt. To je naša ravna pot, po kateri mislimo, da bomo najhitreje prišli do uresničenja vseh upravičenih narodnih teženj. To je pa tudi edina poštena pot, ki smo jo mogli izbrati, ko smo stali na zagonefnem križpotju poštenja in nepoštenja naših časov.

Od te poti ne odstopamo, od boja ne odnehamo. Ko smo prijeli za puške, ko smo se

odločili in spoznali, da mora o vprašanju komunizma med Slovenci odločati orožje, smo se prav dobro zavedali, kaj prinaša s seboj ta korak. Dobro smo se zavedali, da boj ne more biti brez krvi in brez žrtev. Toda odločili smo se, da se za vsako ceno upremo komunizmu. Zavedali smo se, da je boj proti komunizmu naša prva in najvažnejša zgodovinska dolžnost, ki jo narekuje naši generaciji naš čas. Pokazati smo hoteli, da smo dorasli tudi tej nalogi. Danes smo ponosni na to, da smo mi, Slovenci, med prvimi zgledi vsem narodom, kako se je treba boriti proti komunizmu. Dim komunistične revolucije se vlačijo nad našo zemljo, trušč krvavih bojev se razlega od vasi do vasi. Vendar že vidimo odseve zmage nad komunizmom. Sto let je že od tega, odkar je bil komunizem javno registriran in obsojen kot pogubna zmota in satanova zvižaja. Da je prišlo do take javne obsodbe, pomeni, da je komunizem že takrat začel s svojim napadom na široki črti. Od takrat je komunizem žel zmago za zmago, osvojil je mnoge trdnjave — ker so branilci spali! Tudi Slovenci smo spali. Zbudili smo se šele pred štirimi leti zaradi velikega zunanjega potresa. Še na pol dremotni smo začeli otepati s komunizmom, zato so bili naši prvi udarci po njem neodločni, slabotni in niso dobro zadeli. Toda vsak dan bolj odpiramo oči. V štirih letih smo se že pošteno predramili in tudi pomedli s slovenskim komunizmom, predvsem z njegovo živo silo. Zapišemo resnico, da bo zapisana tudi ostala: slovenski narod je s komunizmom že obračunal. Vse kaže, da je komunizem pri nas že zdrknil s svojega viška. Vse kaže, da komunistični srp pri nas že zahaja, da se utaplja v lastni krvi. Če so slovenski kmečki mož in fant in študent v takih težkih razmerah tako hitro podrli in prekrizali vse načrte in pretrgali vse mreže kominterne, ki jih je pripravljala in spletala z vso natančnostjo in preračunanostjo in podporo od zunaj desetletja in desetletja, upamo, da bodo tudi drugi narodi to storili vsaj tako hitro kot mi.

Od svoje poti ne odstopamo, od boja ne odnehamo. Nikdar ne bomo dopustili, da bi bilo trpljenje naše domovine zastoj. Hočemo požeti sadove tako težkega in dolgotrajnega boja. Hočemo nadaljevati z bojem do stooštote naše zmage. Od svojih načrtov in zahtev ne odstopimo niti za korak niti kar je črnega za nohtom. Kdor misli, da se nam kdaj ne bo »ljubilo« boriti, se moti. Tudi v Slovincih je duh junaštva. Ne omotica fanatične zagriženosti, ki je značilna za sektaše vseh časov, in tako tudi za komuniste, marveč duh mirnega, hladnokrvnega in viteškega junaštva, ki je lastnost borca za pravo vero in pravo poštenje, ki je lastnost pravega domobranci —

legionarja. Naša borba se vedno bolj in bolj venča z žarom zgleda najveličastnejših zgodovinskih bojev za pravico.

Od svoje poti ne odstopamo, ob boja ne odnehamo. Še daleč ni res, da nas ta pot vodi v pogubo. Nasprotno je res: to je in ostane edina rešilna pot. Obzorja so bila za nas temnejša v začetku te vojne, kot so sedaj. Mnogi, ki v začetku niso še mogli spregledati, sedaj že vidijo. Mnogi se nam pridružujejo na poti in se nam bodo še pridružili. Mi nikogar ne odbijamo in nikogar ne odklanjamo. Znamo ceniti vsako desnico, ki je pripravljena, boriti se za dobro stvar. Spoštujemo vsakogar, ki se odloči za borbo proti komunizmu, ker s tem dokazuje, da je v jedru vendarle pošten človek. Zunanji videz ali barva njegove kože nas ne moti. Mogoče je prav tok naše borbe izkopal potrebno razpoko v nakopičene oblake komunistične nevihte nad Evropo, mogoče se bodo pozitivne struje drugih narodov pridružile naši, ali se bomo mi zlili še z večjim tokom drugih — to ni važno. Važno je le to, da bo strahovit protikomunističen orkan nekega dne odpihnil komunistične sanje, da bo za njimi ostal samo še žalosten spomin — in da smo tudi mi Slovenci doprinesli svoj delež k sili tega orkana. Prav dobro se zavedamo in verujemo, da je zahodna krščanska kultura in zahodna civilizacija še vedno kos azijskemu boljšeizmu. Da se še vedno more z njim meriti in gorje mu, kadar se prebudi v vsej svoji moči.

Trenutek časa zahteva od nas vseh, ki s simpatijami spremljamo boj našega naroda s komunizmom, da se strnemo v enoten, s krvjo in železom zabetoniran protikomunistični blok, ob katerem si bo komunizem polomil zobe. Trenutek časa zahteva od nas, da se strnemo okrog domobranstva, okrog vodstva, okrog generala Rupnika, ki mu stooštoto zaupamo, in da podpremo z vsemi silami, z materialnimi in duhovnimi sredstvi, boj domobrancev. V zmagi domobranskega orožja leži vsa naša bodočnost.

Trenutek časa zahteva od nas, da imamo odprte oči in odprta ušesa za sovražnika, da stojimo pogumno in hladnokrvno na straži domovine, da smo pripravljene z njim najstrože obračunati, pa naj se pojavi na fronti ali v zaledju. Trenutek časa zahteva od nas, da se otresemo slabosti, ki jo pogosto lahko opazimo v naših vrstah, in ta je, da hočemo spreobrniti, da rajši verjamemo ljudem, da so dobri, pa čeprav vidimo, da niso. Zavedajmo se, da kdor je hotel spoznati, je že spoznal. Zapeljanec ni več!

Verujemo v stooštoto zmago domobranskega orožja in domobranske misli, verujemo v nadaljnje življenje slovenskega naroda. Ta naša vera v zmago temelji na prepričanju, da je naša stvar pravična, dobra in resnična. Vse človeštvo je v vseh časih verovalo v zmago dobrega nad zlom. Vera v zmago Boga nad satanom je naša dediščina. V tej veri temelji tudi naša vera v zmago Slovencev nad komunizmom.

Uztrajajte, jaz ostanem z Vami!

K obisku generala Rupnika pri domobrancih na bojiščih

»General Rupnik je prišel!«

Ta novica je udarila med fante, da so se jim v veselju zaiskrile oči. Novica je šla od ust do ust prav do prvih položajev, kjer domobranska straža budno pazi in opazuje premike begajočih rdečih tolp.

Kar zavrelo je med fanti, kot da dregneš v panj.

Ta si je popravil kapo, oni suknjič, ta zopet zapenjal gumbe pod ovratnikom, oni zopet osnažil čevlje; brez povelja so se fantje zavedali, da je treba dostojno sprejeti svojega vrhovnega poveljnika.

Novica, da je general med njimi, je utrdila zaupanje do njega, saj so jim še zveneče v ušesih njegove besede, ki jih je pred kratkim govoril: »Uztrajajte, jaz sem z Vami in ostanem ter sem pripravljen za narod, če Bog hoče tako, tudi umreti!«

Nasmejanega in očetovskega obraza je stopil s svojim spremstvom med nje in zbrali so se okoli njega kot sinovi okoli svojega očeta. Vsi so čutili, da jim general Rupnik ni samo nenadkriljiv poveljnik, ampak tudi vesten in skrben oče. Ta zavest jih je navdala z novo voljo, boriti se z njim tako dolgo, da bo z naše zemlje odstranjen komunizem, nad njo pa spet zasijalo svobodno sonce.

General se je najprej ustavil v Žužemberku, ki je prav v zadnjem času po komunistični krivdi toliko trpel. Mesto je skoraj popolnoma porušeno. Po ogledu mesta je gospod prezident odhitel s svojim spremstvom na domobranske položaje. Področni poveljnik in domobranski major-odlikovanec sta pripovedovala generalu in spremstvu o poteku bojev na glavni bojni liniji. Daleč v ozadju so se v soncu belile ruševine razdejanih suhokrajinskih vasi, zlasti Hinj, ki so jih komunisti šele pred nedavnim požgali, ker so se morali umakniti.

General se je s svojim spremstvom ustavljal na posameznih domobrantskih položajih, kjer so naši domobranci prav zadnje dni bili lepe zmage nad komunističnimi skupinami. Trenutki snidenja domobrancev z generalom so bili zelo prisrčni. Z domobrantskih obrazov se je zrcalilo veselje nad visokim, nepričakovanim

obiskom in trdno zaupanje v generalovo vodstvo. Pa tudi general je bil srečen med njimi.

Ustavili smo se pri neki četi na pozicijski črti. Bili so presenečeni. Vod je bil v trenutku postrojen in stotnik-odlikovanec je že raportiral generalu. General se je za vse zanimal, vsem podajal roko in za vsakega našel besedo — pa tudi cigareto. Pri zdravniku se je zanimal za prvo pomoč in nego ranjencev, pri fantih pa za njihove domače.

General se je oglasil še na nekaj točkah in pozdravil domobrance. Povsod smo našli domobrance dobre volje, četudi že več tednov vztrajajo v gozdovih in preživijo dneve in noči kar na prostem, ob suhi hrani in pomanjkanju vode. Občudovanja vredni so ti borci za našo svobodo in narod jim bo dolžan hvaležnosti.

Po obisku v Kočevju se je general s spremstvom odpeljal proti Novemu mestu. V Soteski so domobranci generala še posebno prisrčno sprejeli. Prezident si je najprej ogledal položaje, nato imel na zbrane domobrance vzpodbuden nagovor. Čestital jim je k uspehom in naročil zbrani skupini, naj izroči prisrčne pozdrave vsem fantom na teh odsekih, kjer so se domobranci zlasti v zadnjih dneh še posebno dobro izkazali.

Med vožnjo proti Novemu mestu se je general še enkrat ustavil in se pogovarjal s kmeti in domačini. Vsi so bili nepričakovane obiska zelo veseli in vidno presenečeni.

V Novem mestu je takoj po prihodu šlo od hiše do hiše: »General Rupnik, general Rupnik!« Ljudje so ga spoznali in ga pozdravljali. Novo mesto je pozdravilo rešitelja slovenskega naroda v njegovih najtežjih dneh. Novo mesto je prvič pozdravilo očeta majorja Vuka Rupnika, junaka, ki se je 8. septembra 1945 postavil na čelo dolejskih protikomunističnih borcev, ki so prav njemu dolžni zahvale, da niso umirali po ječah in breznic kot v Jelenolu, Mozlju in drugod.

General je najprej obiskal bolnišnico v Kandiji in pozdravil ranjence. Pri njih se je zadržal nad eno uro. Prezident se je ustavil pri vsakem ranjencu, jim prinesel cigarete in se z njimi pogovarjal.

V otroški sobi se je general zanimal za otročke, zlasti za fantka, ki je bil v nevarnosti, da bo v primeru prepozne pomoči zdravnika specialista ob oči. General Rupnik je odločil, da otroka takoj odpeljejo na njegove stroške v Ljubljano.

V konviktu so usmiljeni bratje pripravili visokemu gostu in spremstvu prigrizek. Tu je izrekel prezidentu zahvalo za delo za narod v imenu Dolenjcev dr. Blatnik. V svojem govoru je izrekel prezidentu posebno zahvalo, da je najprej dal Novemu mestu in Dolenjski za poveljnika svojega sina, sedaj pa priljubljenega stotnika Stamenkoviča. Prezident je v svojih zahvalnih besedah poudaril misli svojega zadnjega govora ter pribil: »Moramo vzdržati in vzdržali bomo! Borili se bomo proti boljševizmu z vsemi močmi in z vsemi, ki se bore proti komunizmu!« V imenu bolniške uprave sta pozdravila generala in goste še prior in upravnik. Pred odhodom iz bolnišnice so bolničarke-prostovoljke izročile generalu šopek cvetic, ranjenci pa so metali nanj skozi okna cvetje.

General je nato obiskal domobrantski štab in županstvo. Tu ga je pozdravil župan g. dr. Virnik in se mu zahvalil za novo denarno pomoč Novemu mestu. Po obisku na okrajnem glavarstvu se je general odpeljal na Občine, kjer se je zadržal nekaj minut, potem pa odpeljal v Ljubljano.

Prisrčni sprejemi prezidenta, armijskega generala na Dolenjskem, zlasti pa vidno veselje domobrancev ob njegovem obisku na položajih zgovorno pričajo, da je domobrantska ideja globoko zakoreninjena med slovenskim narodom, njen nosilec naš general Rupnik, vrhovni poveljnik vsega slovenskega domobranstva in slovenski prezident pa mož, v katerem prav v sedanjem času ves slovenski narod gleda z zaupanjem v trdni veri, da nas bo vodil prav tudi sedaj, ko je s svojim domobranstvom že pred svobodo slovenskega naroda. Slovensko domobranstvo je trdno strnjeno okrog svojega generala in poveljnika ter svojih častnikov ter bo disciplinirano in odločno izvedlo vsako njegovo povelje.

Nismo sami!

Apokaliptični jezdeci divjajo preko Evrope, ki je zapustila krščanstvo in šla na pota modernega poganstva. Postavila je človeka za merilo stvari in na mesto, ki je določeno samo za Boga. Zato je morala priti kazen.

Sam Bog nam jo je poslal v obliki boljševizma, da nas prečisti v morju prelite krvi in solza, v oguju naših domov in vasi ter nas skozi trpljenje prisili, da poiščemo stara pota, pota, ki jih morajo narodi hoditi, če hočejo živeti in rasti ter izpolniti svoje poslanstvo.

Bič boljševizma je zažvižgal tudi preko Balkana in to strašno ter boleče. Zazijale so strahotne jame od Kopaonika preko Durmitorja vse do naših dolenskih gričev in gorenjskih Vršacev. Najboljši ležijo v teh jamah. Zajokala je srbska majka, zaslišal se je krik Črne gore, jok Bosne ponosne in naričanje tužne Istre. Zajokala je na glas ranjena slovenska duša in gruda od Učke do Nanosa mimo Grintovca, vse tja do Pece in Pohorja. Strašna simfonija, uglašena iz bolečin in smrtne groze pa je napravila čudež. Predramila je kraljeviča Marka, odprla grob Negušov, zbudila kralja Matjaža. Predramila pa je tudi našo vest, ki je dremela globoko pod našo grešno kožo. Zamahnil je Marko s svojim buzdavanom, zabrenkale so strune lovčenskega pesnika, kralj Matjaž je izvlekel svoj meč. Stresle so se gore, odjeknilo je preko dobrav, in vzvalovilo je Jadransko morje. Duh junaštva in

mučeništva se je nanovo naselil v naših srcih. Toda apokaliptičnim jezdecem nasproti so iz tal rasle legije borcev; Srbskih dobrovoljcev in četnikov, domobrancev in stražarjev. Na vseh straneh so vznikale vrste novih borcev, večale njihovo število in izpolnjevala mesta padlih herojev.

Okoli sebe je zbral general Rupnik domobranstvo, Draža Mihajlovič četnike in Dimitrije Ljotič dobrovoljce. In danes, ko se bije odločilna bitka za slovensko zemljo, so vsi ti oddelki tesno povezani v ljubezni in bratski slogi ter trdni od-

Naša bratska srbska vojska nam zvesto stoji ob strani

Prisega generalu Rupniku

Kosova ali naši krvavordeči slovenski nageljni. Zraslo bo cvetje medsebojnega razumevanja in bratske sloge, kar bo jamstvo za pravilno rast, življenje in svobodo nas vseh.

Težka je resnična borba, ki jo bojuje slovenski narod. Toda zavedajmo se, da nismo sami. Poleg nas so še desetisoči četnikov in dobrovoljcev, prav tako kakor tudi svobodoželjni ruski narod daje in prinaša žrtve v tej veličastni in usodni borbi.

Nismo sami! Z nami je Bog, z nami so srbski četniki in dobrovoljci. Z nami je tudi vsa nacionalna Evropa in vsi — tudi veliki angloamerikanski zavezniki, za katere bo kakor za nas brezobziren boj proti boljševizmu življenjska nujnost! — Živeli vsi protikomunistični borci!

